

Glòria Marcos, coordinadora general d'Esquerra Unida del País Valencià, es mostra cauta davant una possible candidatura conjunta dels partits progressistes i nacionalistes valencians –amb Bloc, Esquerra Republicana, Els Verds – Esquerra Ecologista i Els Verds del País Valencià– per al 2007.

El PP acumula presumptes casos de corrupció, està dividit internament i rep crítiques de la Unió Europea per la seua política urbanística. Les enquestes, però, encara li són generoses. Falla l'oposició?

—És cert que una part de l'esquerra no ha plantejat valors alternatius allà on governa el PP. En massa pobles hi ha propostes compartides entre PSOE i PP, sobretot en temes urbanístics. També són molt importants els mitjans de comunicació públics, que estan en mans del PP i fan una política molt partidària de fa molts anys, ja des dels temps d'Amadeu Fabregat [director general de RTVV amb el PSPV-PSOE]. El mapa electoral del País Valencià està molt fix, molt quallat. Es pot capgirar, això? Sí, però val a dir que el PSPV no ha fet els deures, al llarg d'aquests anys.

—Entre els deures no fets hi ha la reforma de l'Estatut, que crea una profunda decepció a la vostra formació. Caldrà oblidar aquest episodi...

—Des d'ara, qualsevol qüestió que afecte les institucions caldrà pactar-la amb el PP. Siga quin siga el resultat electoral, sense ells no hi haurà una llei de comarcalització, o una modificació de la llei electoral...

—Caldrà que feu *tabula rasa*, doncs, amb els socialistes.

—Nosaltres, ni per activa ni per passiva, mai no donarem suport a un govern de dreta. Ara bé, si tenim més pes en les institucions, podrem condicionar més la política. Si la ciutadania opta pel vot útil, tindrà un programa polític de reduïda capacitat de transformació.

—Per a influir-hi més, podria haver-hi un pacte a l'esquerra del PSPV-PSOE. Ja heu conversat, en aquest sentit, amb Bloc, Esquerra Republicana i verds. Quines sensacions n'heu extret?

—Després de la convenció programàtica [el passat 25 de març], en el si d'Esquerra Unida vam decidir d'entaular converses a fi de fer un programa electoral participatiu, mirant les coinci-

“En política, dos i dos no són quatre”

JORGE GENCILLO

dències que podem tenir no sols amb formacions polítiques sense exclusió sinó també amb els moviments socials. Què passarà? No puc dir-ho, ara, perquè les coses en política sempre són complexes. Cal valorar els posicionaments de determinades organitzacions socials –del tot respectables–, però al capdavant qui pren les decisions són les organitzacions polítiques.

Sí, podria fer-se un acord múltiple per contribuir a canviar la política al País Valencià. Però això significaria conformar un grup parlamentari que hauria de funcionar amb uns criteris i uns acords. No pot ser que després no se sàpiga qui n'és el síndic, qui pren les decisions i

per què, si la gent està d'acord o no de passar-se al grup mixt l'endemà... hi ha moltes coses boiroses. Les persones que estem en la vida pública, quan ens adrecem a la ciutadania hem de tenir la capacitat de respondre-hi, després. Si a Esquerra Unida demanem el vot per canviar les polítiques de la Generalitat, no seria raonable que no poguérem respondre-hi amb un grup sòlid, al Govern o a l'oposició. Són dificultats importants. Tenim cultures i polítiques diferenciades al llarg dels últims anys.

—Quin seria el mínim comú denominador?

—No voler que el PP continue governant a partir del 2007 i que no s'instal·le

el bipartidisme. Això ho compartim, en principi. N'és prou, per fer una suma electoral? Caldrà filar més prim, parlar d'iniciatives polítiques alternatives. Quan mires de fer acords, uns diuen sí, i uns altres, no. És complex. Sobretot perquè hi ha una part de la societat que és un poc injusta, que pensa que els partits que tenim menys representació institucional hem de ser els que resolguem una decisió del partit socialista errada. M'agradaria que també pressionaren el partit socialista, per la llei electoral.

—Veu el pacte més factible que fa uns mesos?

—Esquerra Unida ha seguit el procés que marquen els seus òrgans. Hem traçat la nostra línia programàtica —més que les persones, ens interessa la política—, i a continuació s'ha creat una comissió que s'encarrega d'iniciar les converses, que seran valorades pel consell nacional del 17 de juny.

—N'hi ha que diuen que convé tancar l'entesa abans d'estiu, perquè pugua tenir èxit entre els electors.

—Els òrgans de decisió d'Esquerra Unida n'han decidit el *tempo*, el que marquen els estatuts, i aquests diuen que hem de convocar un referèndum.

—Podria ser abans de l'estiu?

—Pot convocar-se després del consell nacional.

—Si hi haguera pacte, vostès volen que siga al més ample possible.

—L'acord pres per Esquerra Unida és que hauria de ser al més ample possible. No dic que hi estiga tothom, tot i que nosaltres intentarem que siga al més ample possible.

—I si un dels possibles integrants proposara com a condició que se n'exclouera un altre partit?

—No acceptaríem cap exclusió.

—El síndic del seu partit a les Corts, Joan Ribó, ha demanat el pacte, i fins i tot ha dit que una hipotètica coalició d'esquerra i nacionalista podria arribar al 15% dels vots. El 2003, tots cinc sumàreu el 12%. Troba plausible aquest resultat?

—No. En política, dos i dos no són quatre. Tant de bo fóra possible, però amb les enquestes en la mà, amb els números que tinc...

—...No hi arribarien, al 15%.

—Tant de bo hi arribàrem! I no al 15, sinó al 20! En política, però, és perillós confondre els desitjos amb la realitat,

perquè després has de respondre-hi. Aquests numerets, els pots fer a casa teua. Quan els fas públics, després et poden demanar responsabilitats: per què vas fer públic allò que no era més que un desig? Vull ser sempre molt prudent, en aquestes coses. De boletes màgiques, no en tinc cap.

—El seu partit perdria votants tradicionals, si es fa aquest pacte?

—Sí. Podem guanyar-ne, però també podem perdre'n.

—En zones castellanoparlants?

—No necessàriament. A Castelló i a l'Alacantí, per exemple, hi ha hagut una política i unes tradicions diferents, i a la Ribera hem estat assetjats. És allò que em diu la gent pel carrer.

—Parla d'afiliats, de votants...?

—Els uns i els altres. També hi ha qui m'atura per dir-me que pactem. Ara bé, tinc clar que mentre jo coordine aquesta formació política, evitaré que es trenque per la meitat. Sense els afiliats, una organització política no és res. La nostra gent sovint no viu de la política, però hi dedica la seua vida. Estic recurrent el país per veure què opina la gent..., i no m'agradaria que a la fi, per pressions externes, es trencara el projecte d'Esquerra Unida. Com tampoc no m'agradaria que, si no hi haguera pacte, un grup de gent demanara l'abstenció. No és responsable, en política, generar expectatives abans que sàpigues que es poden complir.

—Tem que siga difícil dissociar, per exemple a Castelló de la Plana, la política municipal de l'autonòmica?

—Clar que sí. Sobretot quan el Bloc té una implicació en el govern del PP de Castelló. És complicat.

—Posaríeu com a condicionant que aquestes aliances acabaren?

—El contingut dels possibles acords es valoraran quan s'escaiga. No puc anar més enllà, ara. És un problema de cultura pràctica política al voltant d'un territori. Hi ha un regidor d'un poble de Castelló, per exemple, que ens diu que mentre ell es manifestava al carrer contra la guerra de l'Iraq, uns altres anaven a oir missa, estaven combregant. Són cultures i pràctiques polítiques diferents.

Quan ixes del cap i casal veus que tot té arrels més complexes. Això vol dir que no hi haurà pacte? No. I que n'hi haurà? Doncs tampoc.

—De l'I —extrema esquerra— al 10 —extrema dreta—, on situaria el Bloc?

—[Silenci] ...No ho sé.

—I Esquerra Unida?

—On ens situen els ciutadans, segons el CIS?

—En el 3.

—Doncs això, ens veuen rojos i d'esquerra: és el que som.

—Al Bloc, pràcticament el situen al 5.

—En allò que s'ha dit sempre "el tercer espai". Bé, ells sabran. La ciutadania jutja els comportaments polítics.

—Heu percebut una evolució cap a l'esquerra del Bloc amb motiu del seu últim congrés, celebrat al gener?

—Això, han de dir-ho ells, amb base a les seues propostes. A nosaltres, de moment, ens han donat el programa del 2003. Desconec si està actualitzat o és el que defensen ara també.

—D'Esquerra Unida sempre es recorda allò de "programa, programa, programa". Serà aquesta la manera d'actuar ara?

—Amb una vegada, amb contundència, n'hi ha prou.

—Gent del PSPV-PSOE els urgeixen perquè pacten?

—Sí, és clar que sí. Sempre que ens veuen ens diuen què hem de fer per salvar els mobles. Però ells no són qui per establir el 5% i després dir que, per a botar aquesta tanca, faces això o allò altre. És una falta de respecte, i cada vegada que ens veu algun responsable, de seguida ens ho diu. Que facen el que vulguen, però el màxim respecte a la resta de partits.

—Els recordeu l'episodi estatutari?

—No sols això. També el d'Elda. Camp de golf, 7.500 habitatges, i nosaltres fora del Govern perquè l'alcalde [socialista] ha de pactar-ho amb el PP.

—A València ciutat la diferència entre dreta i esquerra és el doble que a la resta del país. Com pot reduir-se?

—Potser caldrà plantejar una proposta de front popular, unificada. Com [Francesco] Rutelli va fer a Roma. Una qüestió de salvació nacional. Canvien els valors, i sovint no ens n'adonem.

—És una ciutat tan conservadora?

—Cada vegada més. El resultat de les eleccions és el que és.

Víctor Maceda